

ZÁVĚR

Cílem této práce bylo přiblížit rozhodčí řízení, které představuje ve srovnání s řízením soudním, díky řadě svých výhod, jeho významnou alternativu a současně v souvislosti s liberální úpravou rozhodčího řízení v zákoně č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, roste oblíbenost tohoto způsobu řešení sporů i v České republice. Ačkoliv neexistují přesné statistické údaje, lze uvést jeden příklad za všechny. Zatímco roční počet sporů projednávaných v rámci AAA činil v r. 2006 okolo 600, je toto číslo obdobné počtu sporů v současnosti každoročně řešených u RS.

Rostoucí počet případů řešených před rozhodčími soudy a přibývající počet příznivců tohoto způsobu řešení sporů zároveň vzbuzuje zájem a diskuse nad teoretickými koncepcemi, na kterých tento druh řízení stojí. Ani mezi českými autory nepanuje v této oblasti shoda, přesto většina z nich vyjádřila nesouhlasný postoj s usnesením Ústavního soudu týkajícího se právní povahy rozhodčího řízení. Chtěla bych však poznamenat, že přestože s názorem Ústavního soudu vyjádřeným v jeho usnesení sp. Zn. IV. ÚS 174/02 taky nesouhlasím, považuji za důležitější skutečnost, že Ústavní soud odmítá ústavní stížnosti směřující proti rozhodčím nálezům, a nezpochybňuje tak jejich závaznost, než způsob a odůvodnění kterým tak činí.

Ve své práci jsem se zaměřila na rozhodčí řízení institucionální, a i když považuji poněkud kontroverzní problematiku tzv. „arbitrážních center“ za velice zajímavou, vzhledem k požadovanému rozsahu práce jsem ji ponechala spíše stranou. V této souvislosti bych však ráda poznamenala, že právě jejich vytváření a činnost obcházející zákon, které na laickou veřejnost a osoby vyhledávající služby rozhodců musí působit zmateně, nevyžaduje dle mého názoru legislativní změny, ale spíš zavedení účinné kontroly nad osobami, jež se za rozhodce vydávají a hlavně nad osobami, jež schvalují rozhodčí nálezy vydané tzv. „arbitrážními centry“ jako exekuční tituly. Dle mého názoru představuje český zákon o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů kvalitní zákonnou úpravu srovnatelnou se zahraničními, co potvrzují i srovnání řízení před RS a VMRS v této práci, které se v zásadě nijak markantně vzájemně neodlišují, a o čem svědčí i stále rostoucí počet případů řešených před českými stálými rozhodčími institucemi a důvěra, které se institucionální rozhodčí řízení v České republice těší.